

CSOÓRI SÁNDOR

Mátrai séta

*Lélegzik madár és föld,
társtalanul a végzet
s patak csörren meg jobbkezed felől,
mint két hegy közé
hajított lánc.*

*Olyan szép és olyan elesett vagy:
öngyilkosok lépkednek így az erdőn.
Arcuk a lombok közti fényben
végleges már,
de lábuk alatt minden száraz ág
fölsikolt még.*

Valami elkezdődött

*Valami elkezdődött,
valami egészen más, mint az életem.
Tél van, hó, a háztetők fehérek
s mintha egy elhagyott malomban
visszhangozna a kopogásom.*

*Nem futottam és nem menekültem sehová,
mégis úgy rezzen meg oldalra fejem,
mint háborús menekülőké gyanús tájon.
Talán a szürke ég zugában
halottak is feküsznek fésületlen.*

*A mocskos hóban egy összezsugorodott
gyűrűt látok s tömérdek fekete hajat*

*hánykolódni. Gyöngélkedő szemem
hogyan láthatna mást? A domboldal
fáiból is testem emlékei csurrannak elém.*

*Már tudom: a pokol részletekben épül föl,
akár egy ház: egy meglábolhatóan felhőkarcoló:
üveg-falak, üveg-korlátok, üveg-lépcsők
villognak rám s látok egy átlátszó ágyat is,
melyben éjszakánkint majd hanyattfekszem.*

*Valami elkezdődött,
valami egészen más, mint az életem.
Tél van, hó, a háztetők fehérek.
A hátam mögött füst és zsoldárhang botladozik
s mélyről, a földből, egy múlhatatlan száj sír föl hozzám.*

Esztergomi nyár

*Ott feküdtem veled a puszta padlón
az ideiglenes faházban —
nyár volt, a deszkán átvilágítottak este a margaréták
s a bokros futóka fehér lámpácskái.
Ha bárki csonkának lát és elesettnek téged,
talán megölöm,
hisz tudtál nevetni fakuló sebeiden,
sírni, hogy élsz még,
hogy karnyújtásnyira járhatsz a zsúfolt szilvafáktól,
tudtál egy ország szemében könnycsepp lenni,
ha rég elvesztett hegyeire gondolt.
Esztergom felől harangszót himbált a szél
minden ébredéskor,
látlak most is, ahogy belekapaszkodsz
a korai kondulásba
és lecsukott szemmel
hintáztatod magad a dombok fölött.*

Az ábeli füst

Most a földön vagyok,
a sárban,
a holtak mellett,
elázott újságpapír a szám előtt
és kibelezett, karácsonyi gyertyák.
Ha rúgni akartok rajtam, most rúgjatok,
sötét a délelőtt is, nem látni át az égen,
nem látni át a szemeken, homlokokon
s most az északi szél is segíthet
lendíteni a lábatokat —
és még csak szemtanúk se lesznek:
a barátaim csillagszóró fényben
állnak odahaza
az alacsonyra szállt mennyezet alatt —
ha rám akartok csapni, most jöjjetek
haraggal, vörös égbolttal, kárörömmel,
elüthetitek görcsös kezemből ezt az országot,
mint a labdát,
pattanjon ferdén magasra, ahogy ti szeretnétek látni,
legjobb lenne egy labda a szív helyett is,
műbársony kéz a kéz helyett,
gomolygó, édes vatta-cukor a koponyába:
ne legyen emlékezet
s az emlékezetnek folytatása,
ha erőm fájt nektek,
ha gyöngeségem,
ha arcélem nomád villanása,
most essetek nekem: a világ most
saját zavarától is tehetetlen,
szavak és csizmasarkak jövője éledezik
újra a sárban
s az ábeli füst kényesen tekeredik
az ég felé.